

THE NEW REGIME OF THE INTEGRATED AUTHORISATION REGULATED BY LAW NO. 278/2013 ON INDUSTRIAL EMISSIONS

Livia Mocanu

Assist. Prof., PhD, "Valahia" University of Târgoviște

Environmental permits represent a category of regulation acts typical to environmental law, having an important role in preventing or restricting the damage caused to environment. One of their sub-category – the integrated environmental permit – acts in the field of prevention and of the integrated control of the pollution resulting from industrial activities, having a typical legal regime, acknowledged both within the European Union and internal law. This legal regime has been improved with the emergence of new regulations, which shall be analysed in the current study.

Keywords: regulation acts, environmental permit, integrated environmental permit, the best available techniques, industrial emissions.

Introducere

Una din sursele cele mai nocive de poluare atmosferică o reprezintă emisiile industriale. Preocupată îndeaproape de a menține sub control emisiile industriale, Uniunea Europeană a elaborat un cadru general bazat pe autorizarea integrată. Prin aceasta se înțelege că autorizațiile trebuie să țină cont de performanțele totale de mediu ale unei instalații pentru a evita transferul poluării de la o componentă a mediului, precum apa, aerul sau solul, la alta. În acest sens, se impune a se acorda prioritate prevenirii poluării prin intervenții la sursă și prin garantarea utilizării și a gestionării prudente a resurselor naturale. Aceste obiective ce sunt în acord atât cu principiile fundamentale ale dreptului mediului cât și cu principiile generale ale dreptului european al mediului¹, au condus astfel la reformarea a șapte acte legislative anterioare privind emisiile industriale adoptate la nivelul Uniunii Europene. Meritul în acest sens aparține Directivei 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind emisiile industriale (prevenirea și controlul integrat al poluării) (reformare)², adoptată la Strasbourg, la 24 noiembrie 2010. Statele membre au avut la dispoziție 2 ani pentru a transpune Directiva care a intrat în vigoare la data de 6 ianuarie 2011, și a început să producă efecte odată cu data de 7 ianuarie 2014. În consecință,

¹Pe larg, asupra principiilor dreptului mediului, a se vedea Mircea Duțu, Andrei Duțu, *Dreptul mediului*, Ediția 4, Editura C.H.Beck, București, 2014, pp. 106 - 110.

²Publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE) seria L, nr. 334 din 17 decembrie 2010.

atenția noastră s-a îndreptat spre a surprinde noutatea reglementării elaborate la nivelul Uniunii Europene precum și cele mai relevante dispoziții din legea de transpunere în dreptul intern.

2. Considerații privind Directiva 2010/75/CE a Parlamentului European și a Consiliului emisiile industriale

Cunoscută după abrevierea engleză IED – *industrial emissions directive*, Directiva 2010/75/CE acoperă ca zonă de reglementare șapte directive anterioare ale căror norme au făcut obiectul unei reevaluări integrale în urma căreia a luat naștere noul act normativ. A rezultat astfel un singur instrument legislativ clar și coerent, cuprinzând un set de norme comune pentru autorizarea și controlul instalațiilor industriale, simplificând procedurile administrative atât pentru statele membre, cât și pentru operatorii privați. Directiva privind emisiile industriale are ca scop îmbunătățirea sănătății și a protecției mediului, într-un raport de continuitate cu regimul consacrat prin Directiva 2001/80/CE privind limitarea emisiilor în atmosferă a anumitor poluanți provenind de la instalațiile de ardere de dimensiuni mari (Directiva LCP)³, și prin Directiva 2008/1/CE privind controlul integrat al poluării (Directiva IPPC)⁴, cea din urmă acoperind cca. 52.000 de instalații agricole și industriale cu un mare potențial de poluare.

Ca document de reformare a reglementărilor anterioare emise la nivelul Uniunii Europene, Directiva 2010/75/CE cuprinde norme pentru prevenirea și combaterea poluării aerului, a apei și a solului și pentru evitarea generării de deșeuri de la instalațiile industriale mari. Astfel, actul normativ acoperă o sferă largă de activități industriale și agricole, generatoare de poluare, urmărind prevenirea și reducerea integrată a acestora în scopul atingerii unui nivel ridicat de protecție a mediului⁵. Pentru realizarea acestui obiectiv, toate instalațiile care intră sub incidența directivei trebuie să prevină și să reducă poluarea aplicând cele mai bune tehnici disponibile (*best available techniques* - BAT), utilizarea eficientă a energiei, prevenirea și gestionarea deșeurilor și măsuri de prevenire a accidentelor și de limitare a consecințelor acestora. Un element esențial al directivei este tocmai cerința aplicării „celor mai bune tehnici disponibile” în cadrul tuturor instalațiilor noi, și cel târziu începând cu anul 2007, și în cadrul instalațiilor existente. Astfel, conform art. 1 par. 5 din Directivă, devine imposibil, pentru statele membre, să

³Publicată în JOCE seria L, nr. 309 din 27 noiembrie 2001 și transpusă în România prin H.G. nr. 440/2010 privind stabilirea unor măsuri pentru limitarea emisiilor în aer ale anumitor poluanți proveniți de la instalațiile mari de ardere, publicată în M.Of. nr. 352 din 27 mai 2010.

⁴Publicată în JOCE seria L, nr. 24 din 29 ianuarie 2008 și transpusă în România prin O.U.G. nr. 152/2005 privind prevenirea și controlul integrat al poluării, publicată în M.Of. nr. 1078 din 30 noiembrie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2006, cu modificările și completările ulterioare.

⁵Este vorba de următoarele activități industriale: energia, producția și prelucrarea metalelor, mineralelor, substanțelor chimice, gestionarea deșeurilor dar și alte sectoare, cum ar fi producția de celuloză și de hârtie, abatoarele și creșterea intensivă a păsărilor de curte și a porcilor.

reglementeze condițiile de autorizare a instalațiilor industriale avute în vedere de actul normativ, pe alte considerente în afară de BAT.

Un alt aspect cheie al Directivei constă în faptul că instalațiile pot funcționa numai dacă dețin o autorizație și trebuie să respecte condițiile prevăzute în aceasta. În acest sens, concluziile adoptate de către Comisie privind BAT servesc drept referință pentru stabilirea cerințelor de autorizare. Valorile-limită de emisie trebuie stabilite la un nivel care să garanteze că emisiile de poluanți nu depășesc nivelurile asociate utilizării BAT. Cu toate acestea, valorile-limită pot depăși aceste niveluri dacă se demonstrează că acest lucru ar conduce la costuri disproporționate în comparativ cu beneficiile pentru mediu. În ceea ce privește aducerea la starea inițială a siturilor, Directiva aduce un alt element de noutate prin reglementarea obligativității întocmirii raportului privind situația de referință care va expune starea solurilor și a apelor subterane, așa cum se prezentau acestea la începutul activității. Mai mult decât atât, se introduce și obligativitatea reexaminării periodice a condițiilor de autorizare. De asemenea, Directiva instituie obligația autorităților competente de a efectua verificări periodice ale instalațiilor, precum și de a oferi din timp publicului posibilitatea de a participa la procesul de autorizare. Potrivit pct. 10 din Preambul, Directiva nu împiedică statele membre să mențină sau să introducă măsuri de protecție mai stricte, cum ar fi cerințe legate de emisiile de gaze cu efect de seră, cu condiția ca aceste măsuri să fie compatibile cu tratatele și să fie notificate Comisiei Europene.

Directiva nu se aplică activității de cercetare și dezvoltare sau testării de noi produse și procese [art. 2 alin. (2)].

3. Reglementarea din dreptul intern aplicabilă activităților industriale

România a transpus în legislația națională Directiva 2010/75/UE, prin Legea nr. 278/2013 privind emisiile industriale⁶. În acord cu obiectivele Directivei, legea interzice expres operarea fără autorizație integrată de mediu/autorizație de mediu a oricărei instalații sau instalații de ardere, instalații de incinerare a deșeurilor sau instalații de coincinerare [art. 4 alin. (1)]. Autorizațiile se emit pentru una sau mai multe instalații sau părți ale instalațiilor exploatate de către același operator pe același amplasament. În situația în care vizează două sau mai multe instalații, autorizațiile prevăd condiții care să asigure că fiecare instalație îndeplinește cerințele prevăzute de lege. În raport de prevederile legale, putem defini autorizația integrată de mediu ca fiind actul administrativ emis de autoritatea competentă pentru protecția mediului, cu informarea prealabilă a Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, care acordă dreptul de a exploata în totalitate sau

⁶ Publicată în M.Of. nr. 671 din 01 noiembrie 2013.

în parte o instalație, în anumite condiții, care să garanteze că instalația corespunde prevederilor privind prevenirea și controlul integrat al poluării. Lista activităților care intră sub incidența Directivei 2010/75/UE și pentru funcționarea cărora este necesară obținerea autorizației integrate de mediu este dată în Anexa 1 a Legii nr. 278/2013 privind emisiile industriale.

Specific actualei reglementări este că introduce o serie de prevederi generale aplicabile tuturor activităților ce necesită o autorizație integrată de mediu (AIM), precum și condiții specifice pentru exploatarea anumitor tipuri de instalații, precum: instalații de ardere, instalații de incinerare/coincinerare a deșeurilor, instalații și activități care utilizează solvenți organici etc.).

În ceea ce privește condițiile generale, acestea sunt aplicabile categoriilor de activități prevăzute în Anexa 1, anexă care include activitățile stabilite în Anexa 1 a OUG nr. 152/2005⁷, dar cu anumite diferențe constând în aducerea anumitor clarificări sau includerea de activități noi ce necesită autorizație integrată de mediu. În toate cazurile, condițiile de autorizare impuse de autoritatea de mediu competentă cu emiterea autorizației integrate de mediu, pot fi mai stricte decât cele rezultate din utilizarea celor mai bune tehnici disponibile (BAT). Preluând într-o formulare foarte apropiată definiția dată de Directivă, legea română definește *cele mai bune tehnici disponibile* ca fiind stadiul de dezvoltare cel mai eficient și avansat înregistrat în dezvoltarea unei activități și a modurilor de exploatare, care demonstrează posibilitatea practică a tehnicilor specifice de a constitui referința pentru stabilirea valorilor-limită de emisie și a altor condiții de autorizare, în scopul prevenirii poluării, iar, în cazul în care nu este posibil, pentru a reduce, emisiile și impactul asupra mediului în ansamblul său [art. 3 lit. j)]. Textul legal explică cele trei elemente componente ale noțiunii astfel:

Prin *tehnici* se înțelege atât tehnologia utilizată, cât și modul în care instalația este proiectată, construită, întreținută, exploatată ori scoasă din funcțiune. De asemenea, noțiunea privește, după caz, și remedierea amplasamentului;

- *Tehnicile disponibile* sunt definite ca fiind „acele tehnici care au înregistrat un stadiu de dezvoltare ce permite aplicarea lor în sectorul industrial respectiv, în condiții economice și tehnice viabile, luându-se în considerare costurile și beneficiile, indiferent dacă aceste tehnici sunt sau nu realizate ori utilizate la nivel național, cu condiția ca acestea să fie accesibile operatorului în condiții acceptabile”. Aici legiuitorul are în vedere ca operatorii ce funcționează într-un anumitor sector industrial sau agricol să aibă posibilitatea să procure tehnici tehnica respectivă, să o poată utiliza în mod efectiv iar costurile sale, atât de cumpărare, dar și de

⁷O.U.G. nr. 152/2005 privind prevenirea și controlul integrat al poluării a fost abrogată prin Legea nr. 278/2013.

exploatare sau întreținere, să fie acceptabile raportat la specificul sectorului respectiv de activitate;

- Sintagma *cele mai bune tehnici* vizează „cele mai eficiente tehnici pentru atingerea în ansamblu a unui nivel ridicat de protecție a mediului în întregul său”.

Conform Directivei, cele mai bune tehnici disponibile se vor determina pe calea unui schimb de informații între statele membre, reprezentanții sectoarelor industriale avute în vedere de textul legal, organizațiile neguvernamentale de protecție a mediului și Comisia Europeană, informațiile urmând a fi sintetizate în documente de referință privind cele mai bune tehnici disponibile, numite pe scurt BREF (*best available techniques reference documents*), și în cadrul „concluziilor privind cele mai bune tehnici disponibile”, elaborate de către Biroul European privind prevenirea și controlul integrat al poluării (EIPPCB). În acest mod, documentele de referință dobândesc recunoaștere juridică, ceea ce reprezintă un progres față de reglementarea Directivei IPPC, care definea numai cele mai bune tehnici disponibile. Sub acest aspect, legea română definește documentul de referință BAT, introducând în paralel, denumirea BREF, ca fiind un document rezultat în urma schimbului de informații organizat de Comisia Europeană, elaborat pentru anumite activități, care descrie, în special, tehnicile aplicate, nivelurile actuale ale emisiilor și consumului, tehnicile luate în considerare pentru determinarea celor mai bune tehnici disponibile, precum și concluziile BAT⁸ și orice tehnici emergente, cu acordarea unei atenții speciale criteriilor prevăzute în Anexa 3 [art. 3 lit. k)]. În esență, un document de referință BAT cuprinde următoarele: date privind starea tehnico-economică a amplasamentelor industriale; un inventar al instalațiilor funcționale în sectorul industrial respectiv la momentul redactării documentului; un inventar al consumurilor și emisiilor adiacente; o prezentare a tehnicilor propuse ca fiind cele mai bune disponibile; preferința exprimată pentru cele determinate ca fiind cele mai bune disponibile și care trebuie să includă: descrierea acestora, informațiile necesare pentru evaluarea aplicabilității lor, nivelurile de emisii asociate acestora (BATAELs)⁹, măsurile de supraveghere, nivelurile de consum și, dacă este cazul, măsurile de aducere la starea inițială a amplasamentului precum și o prezentare a tehnicilor emergente¹⁰.

⁸Prin concluzii BAT se înțelege „un document care conține părți ale unui document de referință BAT, prin care se stabilesc concluziile privind cele mai bune tehnici disponibile, descrierea acestora, informații pentru evaluarea aplicabilității lor, nivelurile de emisii asociate celor mai bune tehnici disponibile, monitorizarea asociată, nivelurile de consum asociate și, după caz, măsurile relevante de remediere a amplasamentului” [art. 3 lit. l)].

⁹Conform legii, nivelurile de emisii asociate celor mai bune tehnici disponibile, denumite BATAELs, reprezintă „nivelurile de emisii obținute în condiții normale de funcționare cu ajutorul uneia dintre cele mai bune tehnici disponibile sau al unei asocieri de astfel de tehnici, astfel cum sunt descrise în concluziile BAT, și exprimate ca o medie pentru o anumită perioadă de timp, în condiții de referință prestabilite” [art. 3 lit. m)].

¹⁰Prin tehnică emergentă se înțelege „o tehnică nouă pentru o activitate industrială care, în situația în care s-ar dezvolta la scară comercială, ar putea asigura fie un nivel general mai ridicat de protecție a mediului, fie cel puțin

În consecință, pentru determinarea celor mai bune tehnici disponibile pe baza cărora se vor elabora cerințele de autorizare, astfel cum au fost impuse de emitenții actelor de reglementare, autoritățile competente trebuie să aibă în vedere concluziile privind cele mai bune tehnici disponibile sau, în lipsa acestora, documentele de referință. Valorile limită de emisie (VLE), definite în art. 3 lit. e) din Legea nr. 278/2013 ca reprezentând „masa, exprimată prin anumiți parametri specifici, concentrația și/sau nivelul unei emisii care nu trebuie depășite în cursul uneia sau mai multor perioade de timp”, trebuie să garanteze că emisiile unei instalații industriale sau agricole nu depășesc, în condiții normale de funcționare, niveluri de emisie asociate celor mai bune tehnici disponibile, astfel cum sunt acestea definite în concluziile BAT. O astfel de obligație nu se aplică dacă nu există concluzii în acest sens iar documentele BREF reprezintă singurele referințe disponibile. Legea prevede și derogări, aplicabile în situații speciale, la solicitarea unui operator¹¹, atunci când creșterea costurilor determinată de valorile limită de emisie, care nu depășesc acest nivel de emisii, ar putea fi disproporționată în raport cu beneficiile pentru mediu, ținând cont de situarea geografică, condițiile locale de mediu sau caracteristicile tehnice ale instalației supuse acestui regim juridic. În acest caz, operatorul are obligația să efectueze o evaluare tehnico-economică pentru a demonstra că acest cost suplimentar determinat de respectarea valorii limită de emisie, care nu depășește nivelul de emisie asociat celor mai bune tehnici disponibile, ar avea ca efect o creștere a costurilor disproporționată în raport cu beneficiile pentru mediu.

Noua reglementare produce efecte importante și în ceea ce privește conținutul studiului de impact¹², care va trebui să cuprindă, descrierea măsurilor avute în vedere pentru aplicarea celor mai bune tehnici disponibile. Aceasta se referă practic, la descrierea măsurilor avute în vedere atunci când se aplică tehnicile BAT, în completarea descrierii măsurilor de reducere și de compensare din cuprinsul studiului de impact, prin realizarea unei comparații între funcționarea instalațiilor utilizând tehnicile optime prezentate fie în concluziile BAT, sau în cadrul BREF.

Corespunzător cerinței instuite prin art. 20 din Directivă, legea română prevede obligația operatorului de a informa autoritatea competentă pentru protecția mediului responsabilă cu

același nivel de protecție a mediului și economii de costuri mai mari decât cele asigurate de cele mai bune tehnici disponibile existente” [art. 3 lit. n)].

¹¹Prin operator se înțelege „orice persoană fizică sau juridică, care exploatează ori deține controlul total sau parțial asupra instalației ori a instalației de ardere sau a instalației de incinerare a deșeurilor ori a instalației de coincinerare a deșeurilor sau, așa cum este prevăzut în legislația națională, căreia i s-a delegat puterea economică decisivă asupra funcționării tehnice a instalației” [art. 3 lit. o)].

¹²Studiul de impact asupra mediului (SIM), este un instrument procedural de prevenire a poluării mediului, prealabil și indispensabil emiterii autorizațiilor, care s-a generalizat în toate drepturile naționale, după apariția sa în SUA prin *National Environmental Policy Act* (NEPA), în anul 1969. Pe larg, a se vedea, Mircea Duțu, Andrei Duțu, *op.cit.*, pp. 191 – 194.

emiterea autorizației integrate de mediu, cu privire la orice modificări planificate în ceea ce privește caracteristicile, funcționarea sau extinderea instalației, care pot avea consecințe asupra mediului, precum și în ceea ce privește datele cuprinse în documentația pentru solicitarea autorizației integrate de mediu (art. 20). În astfel de situații, autoritatea competentă pentru protecția mediului va actualiza, după caz, autorizația integrată de mediu sau condițiile prevăzute în aceasta, cu mențiunea că, nici-o modificare substanțială planificată a unei instalații nu se poate realiza fără obținerea prealabilă a actelor de reglementare corespunzătoare etapelor de dezvoltare a unor astfel de modificări. Conform legii, realizarea unor modificări substanțiale în ceea ce privește operarea instalației fără acordul autorității de mediu, se sancționează contravențional.

De asemenea, art. 21 din Directivă prevede cerința conform căreia, condițiile de autorizare a instalațiilor avute în vedere de textul legal, trebuie să fie reexamineate la intervale de timp regulate și, dacă este cazul, se poate solicita reactualizarea lor. Legea nr. 278/2013 conține dispoziții similare în cuprinsul art. 21 conform căruia actualizarea autorizației integrate de mediu și verificarea conformității instalațiilor cu prevederile sale trebuie să se realizeze în termen de 4 ani, începând cu publicarea concluziilor BAT corespunzătoare activității principale a operatorului. Astfel, în procesul de reexaminare a autorizației integrate de mediu se iau în considerare toate concluziile BAT, noi sau actualizate, aplicabile instalației, publicate după data acordării autorizației integrate de mediu sau după data ultimei reexaminări a acesteia [art. 21 alin. (5)]. În cazul în care pentru o instalație nu sunt elaborate concluzii BAT, condițiile de autorizare sunt reexamineate și, în cazul în care este necesar, actualizate, dacă evoluția celor mai bune tehnici disponibile permite o reducere semnificativă a emisiilor. Conform legii, o reexaminare se poate realiza și în alte situații, precum: dacă poluarea produsă de instalație este semnificativă, astfel încât determină modificarea valorilor limită de emisie; dacă siguranța unei instalații determină utilizarea altor tehnici sau respectarea unui standard nou sau revizuit de calitate a mediului. Reexaminarea condițiilor de autorizare are la bază documentația de reexaminare pe care operatorul o pune la dispoziția autorității emitente, și care trebuie realizată într-un termen general de un an începând cu publicarea concluziilor BAT relative la activitatea principală, în termen de 24 de luni, pentru activitățile de creștere a animalelor sau, în alte situații, în termenul stabilit de autoritatea competentă. Conform art. 21 alin. (8) din Legea nr. 278/2013, autoritatea emitentă reexaminează și, dacă este cazul, actualizează condițiile de autorizare în oricare alte situații considerate, în mod obiectiv și justificat, necesare, în acord însă cu prevederile legale în vigoare. Atât Directiva cât și legea românească cuprind reglementări privind închiderea amplasamentului, instituind obligativitatea efectuării de către operator a unui „raport privind situația de

referință”care, conform definiției legale, constă în informații privind starea de contaminare a solului și a apelor subterane cu substanțe periculoase relevante, astfel încât să se poată face o comparație cuantificată cu starea acestora, la data încetării definitive a activității. Sediul materiei îl reprezintă art. 22 din Legea nr. 278/2013 (art. 22 din Directivă), actul normativ stabilind și un conținut minimal al raportului privind situația de referință care, în concret, descrie starea solului și a apelor subterane, evaluată înainte de punerea în funcțiune a instalației sau înainte de prima actualizare a autorizației realizate după intrarea în vigoare a legii. Raportul privind situația de referință trebuie elaborat pentru situațiile în care activitatea industrială autorizată implică utilizarea, producția sau emisia de substanțe sau amestecuri ce fac obiectul art. 3 al Regulamentului (CE) nr. 1272/2008 din 16 decembrie 2008¹³ privind etichetarea și ambalarea substanțelor sau amestecurilor (CLP), existând astfel un risc de contaminare a apelor subterane și a solurilor. Conform art. 22 alin. (6) din lege [art. 22 alin. (3) din Directivă], odată cu încetarea activității, operatorul trebuie să asigure o evaluare a stării poluării solului și apelor subterane, raportată la starea expusă în raportul privind situația de referință iar în cazul unei poluări semnificative pentru sănătatea umană sau pentru mediu, prin substanțele deja înscrise în raportul inițial, operatorul este obligat să aducă amplasamentul într-o stare cel puțin similară celei descrise în raportul de bază. Dacă la momentul autorizării, operatorul nu avea obligația să întocmească raportul privind situația de referință, la data încetării definitive a activității, el are obligația de a lua toate măsurile necesare în vederea îndepărtării, controlului, limitării sau reducerii substanțelor periculoase relevante, astfel încât amplasamentul, ținând seama de utilizările sale actuale sau de cele viitoare aprobate, să nu prezinte nici-un risc semnificativ pentru sănătatea omului sau pentru mediu.

Cerințele de monitorizare ce vor fi prezentate în autorizația integrată de mediu vor avea la bază concluziile privind monitorizarea descrise de BAT. Un element de noutate îl reprezintă instituirea obligației de a monitoriza, cel puțin o dată la 5 ani, calitatea apelor subterane și cel puțin o dată la 10 ani calitatea solului.

Conform legii, Garda Națională de Mediu, împreună cu specialiști din domeniul sănătății, va elabora un sistem de inspecții de mediu, cu scopul de a evalua efectele produse de funcționarea instalațiilor prevăzute în Anexa 1, asupra mediului și sănătății umane. Intervalul de timp dintre două vizite succesive va fi determinat pe baza unei evaluări sistematice a riscurilor pentru mediu asociate instalațiilor respective și nu va fi mai mare de 1 an pentru instalațiile care prezintă riscuri majore și de 3 ani pentru instalațiile care prezintă riscuri minore. Această evaluare sistematică

¹³Publicat în JOCE, seria L, nr. 353 din 16 decembrie 2008.

presupune considerarea aspectelor legate de nivelul și tipul emisiilor, sensibilitatea mediului la nivel local, riscul de accidente, istoricul conformării cu cerințele din autorizația integrată de mediu și înregistrarea operatorului instalației la sistemul Uniunii Europene de management de mediu și audit (EMAS). Rapoartele de inspecție realizate de Garda Națională de Mediu vor fi comunicate operatorilor instalațiilor în termen de 2 luni de la data vizitei pe amplasament, și vor fi accesibile publicului în termen de 4 luni de la efectuarea acestor vizite.

În considerarea principiului accesului la informație și participării publicului la luarea deciziilor de mediu, legea conține prevederi ce instituie în sarcina autorităților emitente obligativitatea de a asigura cadrul necesar pentru participarea din timp și în mod efectiv a publicului interesat la următoarele proceduri: emiterea autorizațiilor integrate de mediu pentru instalații noi; emiterea unei autorizații integrate de mediu pentru orice modificare substanțială; emiterea sau actualizarea unei autorizații integrate de mediu pentru o instalație în cazul căreia s-au propus valori-limită de emisie mai puțin stricte; actualizarea unei autorizații integrate de mediu sau a condițiilor de autorizare pentru o instalație ce generează o poluare semnificativă.

Nerespectarea prevederilor Legii nr. 278/2013 atrage răspunderea contravențională, legea prevăzând în art. 73 alin. (1) o serie de contravenții sancționate cu amendă. Totodată, legea prevede și sancțiunea complementară a suspendării activității operatorului economic în cazul în care acesta își desfășoară activitatea în lipsa autorizației integrate de mediu [art. 73 alin. (2)].

4. Concluzii

În conformitate cu principiul „poluatorul plătește” și cu principiul prevenirii poluării Directiva 2010/75/UE stabilește un cadru general pentru controlul principalelor activități industriale, având ca scop îmbunătățirea sănătății și a protecției mediului. Pentru aceasta, legiuitorul european se pronunță pentru o abordare integrată de prevenire și control al emisiilor în aer, apă și sol, asigurându-se că reducerea emisiilor într-un anumit mediu (ex. aerul sau apa) nu se transformă într-o poluare pentru alt mediu. În același timp, unificarea reglementărilor aplicabile în această materie la nivelul Uniunii Europene reprezintă un avantaj pentru operatorii economici, fără a pierde din vedere și fenomenul simplificării procedurilor administrative. În acord cu aceste exigențe, Legea nr. 278/2013 privind emisiile industriale consacră concepte cheie ale abordării integrate a protecției mediului, precum „cele mai bune tehnici disponibile”, explicând totodată rolul documentațiilor de referință în vederea stabilirii condițiilor de autorizare. Prin dispozițiile actualei reglementări este stimulată participarea celor interesați, cu precădere operatorii economici, la schimbul de informații coordonate de Biroul European IPPC, pentru îmbunătățirea

proceselor de redactare a documentelor și concluziilor de referință, în vederea îndeplinirii cerințelor legate de performanțele de mediu ale instalațiilor industriale.

5. Bibliografie

Mircea Duțu, Andrei Duțu, *Dreptul mediului*, Ediția 4, Editura C.H.Beck, București, 2014.